

Prológus II.

Neked írom ezt, akit egyelőre csak
figyelmeztettelek.
Alig tartom vissza
a szolgálóimat, akik lázadást
szítanak.

Megégett tested
illata, az én
életem, suttogják nekem.
Túl vének vagyunk ahhoz, hogy
gazdát cseréljünk.

Figyelmeztetlek tehát téged, *nem* egyértelmű
a te végzeted.
Ha kimerülök ettől
a küzdelemtől, hamvak
se maradnak belőled.

Ballada Metka Krašovecnek, 1981

Rathenau. Báb sír

Bárcsak a vonalban ismét levetkőznél,
fejedet befednéd és rám várakoznál.
Bárcsak tagjaid kerekdedek és lágyak lennének, mint a mágnes.
Bárcsak ne lennél eredeti, hanem éhes.
Megfeszített. Nedves, de még éhes.
Bárcsak felém rohannál, ahogy én feléd, aki égetsz.
Kiszívsz és betöltesz. Kiüresítesz.
Amikor simogatlak, berkeid zúgnak.
Eliszkolsz, amikor fedezlek.
Mennyire veszedelmesen szeretlek.
Félek, hogy kiugrok majd, mint egy löveg.
Mint szeme a halnak.
Hozzád tapadok. Táplállak, mint egy zsebtelep.
Hogy ideiglenesen a tied legyek, s aztán elenyésszek.
Dalolj! Kutass! Mondjad ismét: Šalamun,
téged akarlak. Nem hitted el, nem hitted el.
Micsoda sziklákat töltöttél át.
Mennyi fényességet árasztottál aztán magadból!
Miközben hajszálaid nőttek és
vágta őket, írtad a bibliát.
Hogy kínáltad magad, hogy szagoljalak!
Hogy kínáltad magad, hogy simogassalak!
Hogy megfeszült a hangod –
mintha édessé vált volna –
amikor a távolból hívtalak.
Izgatott voltál. Forró. Jó és puha, mint egy
cipó. Selymes és pazarló.
Dübörgött a város, amikor végigmentél rajta.
Együtt ittunk. Én a lelkem legeltettem,
te az enyémet megkötözted. Majd pedig ketten
eggyé olvadtunk, mint két puha rongybaba, és
egymást kifacsartuk, mint mikor Márk királyfi
kifacsarta a subát, mely évekig aszalódott,
de egy cseppet mégis kifacsart.
És ha elestél, nem ütötted meg magad.
Megragadtál. Fejemet lenyírtad.
Századokon át csak heverésztünk és egymás
lélegzetét figyeltük.

És csak egy kissé roskadtál magadba.
Ó, selyem! Küzdelem! Óra! Sötétkék kaptár!
Az összes kemény köved lágy
masszává változtattam és építettem. Gyengéden
félretoltál, és azt mondtad: ne légy
őrült. Te túlságosan őrült vagy. És
betakartál, ha érezted, hogy reszketek.
Átöleltél, jöllehet neked már olvashatnékod volt.
Degeszre tömtem magam, mintha egy lucernásba
tévedtem volna.
Mindig csak gyengéden törtél meg,
hogyan annál ellenállóbban keltem fel.
Egyáltalán ki tudsz majd úszni a lelkemből, te gyengéd?
Most én vagyok a te köved.
És én vagyok a bilincsbe vert.

A gyermek és a szarvas, 1990

Segítsetek!

A csillagok élesek.
Tekinteted széttörte a véretem.
Kiittad az erőmet, hogy árnyékot
vetettem.
A fájdalom, ami még megóv
a kristálytól,
mint egy fáradt, vak kutya,
hunyorog.
Széztúztál, hogy már
a fejemet se moccanthatom meg.
Amikor alszol és mélyen lélegzel, eliszkolok.
Agyongyötörtél.
Már nem fogok ellenállni neked.
Ám mielőtt még az utolsó csepp
is elfolyna, végzek
magammal, és
saját emlékművemmé
avatlak.